

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 13 marca 2019 r. (data stempla pocztowego) powódka B. M. zażądała zasądzenia od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 października 2018r., do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za opóźniony lot, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, iż zawarła ona z pozwanym umowę transportu lotniczego i była w dniu 30 października 2018r., uczestnikiem lotu nr (...) relacji G.- P.. Lot został opóźniony, na skutek czego powódka będąca pasażerem dotarła do portu docelowego więcej niż 3 godziny po planowanym czasie przylotu. Wobec powyższego nabyła ona roszczenie o odszkodowanie na podstawie art. 7 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (dalej: Rozporządzenie nr 261/04) z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia. Pozwany został wezwany do zapłaty należnej kwoty. Strony nie doszły do ugodowego rozwiązania sporu. (pozew, k 2-3v).

W dniu 16 kwietnia 2019 r., wydany został zgodnie z żądaniem pozwu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty k 10)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu podniesiono zarzut wyłączenia stosowania Rozporządzenia 261/2004 do osób podróżujących bezpłatnie. (odpowiedź na pozew k. 17-21)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 października 2018r., B. M. zawarł umowę o świadczenie usług przewozowych z (...) sp. z o.o. z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., która obejmowała lot na trasie G. - P. numerze (...) obsługiwanym przez pozwanego. Lot planowany na dzień 30 października 2018 r. był opóźniony, skutkiem czego dotarł do portu docelowego ponad 3 godziny po planowanym czasie przylotu.

Pismem nadanym w dniu 4 września 2017 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 400 euro w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania (wezwanie k. 8)

Do dnia wytoczenia powództwa strony nie doszły do ugodowego rozwiązania sporu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów oraz ich kserokopii złożonych do akt sprawy. Okoliczności stanu faktycznego jako przyznane przez stronę przeciwną, Sąd na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. uznał za udowodnione, ponadto znajdują one potwierdzenie w złożonych do akt dokumentach, co do wiarygodności których Sąd nie miał wątpliwości, ponieważ składają się na spójny, logiczny, korelujący ze sobą obraz stanu faktycznego poddany ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Zagadnienia dotyczące możliwości dochodzenia odszkodowania za opóźniony lot uregulowane zostały przepisami unijnymi i zawarte są w rozporządzeniu nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie nr 295/91 (dalej: „rozporządzenie nr 261/04”).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania lotu, pasażerowie których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, chyba że: i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu, ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu, lub (...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) - c) rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania do powyższego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1500 kilometrów, w wysokości 400 EUR dla wszystkich lotów o długości od 1500 do 3500 kilometrów oraz 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Ponadto, w art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/04 wskazano, że przewoźnik zwolniony jest obowiązku wypłaty rekompensaty jeżeli może dowieść, iż odwołanie lotu zostało spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (wyrok Trybunału w połączonych sprawach C-402/07 i C-432/07, zbiór orzeczeń 2009 I- (...)).

Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/04 należy interpretować w ten sposób, że problem techniczny, który wystąpił niespodziewanie i nie jest następstwem nieprawidłowej obsługi technicznej ani nie został wykryty podczas wykonywania regularnej kontroli, nie mieści się w pojęciu „nadzwyczajnych okoliczności” w rozumieniu tego przepisu (wyrok Trybunału z 17-09-2015 r., sprawa C-257/14).

Pozwany w żaden sposób nie wykazywał, iż do opóźnienia przedmiotowego lotu nie doszło jak również, iż było spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków. W konsekwencji, wobec niespornego faktu opóźnienia lotu, nie było potrzeby prowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie.

Pozwany nie kwestionował również, iż wykonywał lot o nr (...) na trasie G. - P.. Odległość liczona metodą po ortodromie, pomiędzy lotniskiem na G., a portem lotniczym w P. wynosi poniżej 1.500 kilometrów.

W tej sytuacji uznać należy, że jedynym faktem, który podlegał wykazaniu w toku niniejszego postępowania było stawienie się powoda na odprawę pasażerów. W aktach sprawy znajduje się karta pokładowa R. M., który nie jest stroną niniejszego postępowania. Jednocześnie stwierdzić należy, że zgodnie z powołanym art. 6 k.c. okoliczność stawienia się do odprawy winien wykazać powód. W ocenie Sądu powódka nie sprostowała ciężarowi dowodu i nie udowodniła, że była pasażerem wskazanego lotu. Powódka nie przedstawiła dowodu potwierdzającego, że była pasażerem lotu na trasie G.-P., w szczególności podkreślić należy, że powódka nie złożyła karty pokładowej, czyli dokumentu, który jest wręczany podczas odprawy, na podstawie którego pasażerowie wpuszczani są następnie na pokład samolotu. Dokument ten dowodzi ponad wszelką wątpliwość, że pasażer stawił się do odprawy. Jednocześnie podkreślić należy, że obecność powoda na pokładzie samolotu powód mógł starać się wykazać za pomocą wszelkich dostępnych mu środków dowodowych, w tym w drodze dowodu z osobowym źródłem dowodowych (dowód z przesłuchania powoda lub dowód z zeznań świadków). W konsekwencji oznacza to, że powód nie wykazał, że przysługuje mu wobec pozwanej jakiegokolwiek roszczenia, a tym samym, że jest uprawniony do występowania w niniejszym procesie jako strona powodowa.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód przegrał proces w całości, dlatego Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu w kwocie 917 zł. Na zasądzoną kwotę złożyły się: kwota 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, której wysokość została ustalona na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22-10-2015 r., Dz. U. z 2015 r., poz. 1804, w brzmieniu od 27-10-2016 r. oraz kwota 17 zł tytułem poniesionej opłaty skarbowej.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.